

РЕШЕНИЕ

№ 6168

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 04.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6321** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Д. Н. Х. срещу Заповед № Т-749 от 27.04.2018 г. на Министъра на външните работи, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на осн. чл.107, ал.1 т.3 от ЗДСЛ във връзка с чл.90, ал.1 т.5 от ЗДСЛ и заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г с искане за прогласяване нищожността ѝ.

Обосновава съображения за нищожност, поради факта, че заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г е обявена за нищожна с влязло в законна сила съдебно решение, тоест липса на основание за издаване на оспорения акт. Обявената за нищожна заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ се навежда като основание за обявяване на нищожността на оспорената Заповед № Т-749 от 27.04.2018 г. на Министъра на външните работи. Претендира разности.

Ответникът - Министъра на външните работи чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото относими доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

С влязло в законна сила на 26.02.2020г съдебно решение по адм.д. № 5308/ 2018г на АССГ, 25 състав е обявена за нищожна заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г с която на Д. Н. Х. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Посочената заповед е основание за издаване и на процесната Заповед № Т-749 от 27.04.2018 г. на Министъра на външните работи с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на осн. чл.107, ал.1 т.3 от ЗДсЛ във връзка с чл.90, ал.1 т.5 от ЗДсЛ.

Жалбата подадена от адресата на акта е процесуално допустима, като търсената от оспорващия нищожност на административния акт не се ограничава във времето.

Основният спор се свежда до разрешаването на въпроса дали обявената за нищожна заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г с която на Д. Н. Х. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е основание за обявяване на нищожността и на оспорената Заповед № Т-749 от 27.04.2018 г. на Министъра на външните работи. Обявената за нищожна заповед е послужила като основание за издаване и на процесната заповед.

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В същото време, този акт създава привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третира от правото като несъществуващи, поради което не поражда правни последици. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др.

Както се посочи, основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т. е. пълна липса на предпоставките, визиращи в хипотезата на приложимата материалноправна норма, актът е изцяло лишен от законово основание. Настоящият казус е от категорията, при която материалната незаконосъобразност води до толкова тежък порок.

С процесната заповед е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на осн. чл.107, ал.1 т.3 от ЗДсЛ във връзка с чл.90, ал.1 т.5 от ЗДсЛ и

заповед № ЧР-95-00-145 от 27.04.2018г за налагане дисциплинарно наказание „уволнение“. Безспорно обявената с влязло в законна сила съдебно решение за нищожна заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, води до тежък порок, който приравнява административния акт за прекратяване на служебното правоотношение на "правно нищо", на несъществуващ факт. Именно, заповедта с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е послужила като основание за издаване и на процесната заповед за прекратяване на служебното правоотношение. След като заповедта за уволнение е обявена за нищожна, тоест не е съществувала в правния мир, още към момента на постановяването ѝ, то и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение се явява издадена при пълна липса на правно основание. Липсата на правно основание обвързва съда, да приеме нищожност на процесния акт. Касае се за пълна липса на условията, визирани в приложимата правна разпоредба на чл.107 ал.1 т.3 и чл.90 ал.1 т.5 от ЗДСл. Налице е тежко нарушение на материалния закон, което правната теория свързва с пълна липса на условията и предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата правна норма или актът да е лишен от законово основание. Правните последици от акта са нетърпими от правовия ред. Основанието въз основа на което е издадена процесната заповед не съществува. Следователно и последната е изцяло лишена от правно основание, обуславящо нищожността ѝ.

В допълнение следва да се отбележи, че с наведените доводи от ответната страна в хода на настоящото производство, вкл. и в писмените бележки се домогва да се пререша правния спор по повод законосъобразността на заповедта с която е наложено наказание „уволнение“, което е недопустимо, предвид, че спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван. Релевираните доводи са относими в хода на производство по проверка законосъобразността на заповедта за налагане дисциплинарно наказание „уволнение“. Налице е влязло в законна сила съдебно решение с което е обявена нищожността на заповедта за налагане дисциплинарно наказание „уволнение“, поради което и не е възможно ново повдигане на същия правен спор, преразглеждане на фактическите установявания и правни изводи, обусловили решението по същество, в каквато насока са доводите на ответника.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е нищожна и съдът следва да я обяви за такава, съответно жалбата е основателна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Не следва да се присъжда внесената държавна такса от 10 лв., тъй като същата не е дължима по арг. от чл. 126 от ЗДСл, според който по производствата във връзка със спорове по прекратяване на служебните правоотношения не се събират държавни такси.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № Т-749 от 27.04.2018 г. на

Министъра на външните работи.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Д. Н. Х. разноси в размер на 600 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: